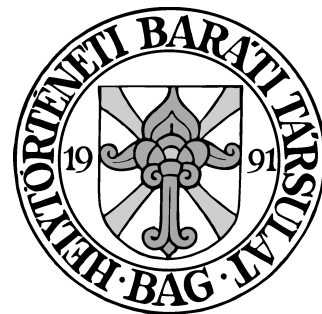


„A szülőfaluért lehet sokat tenni, de eleget soha”

Egres



XVIII. ÉVF. 5. SZÁM • A HELYTÖRTÉNETI BARÁTI TÁRSULAT TÁJÉKOZTATÓJA • 2008. OKTÓBER

A Szentkorona járása Bagon

1809-ben ugyancsak Napóleon hadainak előre törése miatt kelt útra a korona. Előbb Almásy Pál koronaőr pesti házába vitték, majd Egerbe, ahol a székesegyház kincstárába helyezték el. De itt is csak egy

Nem kis riadalmat keltett a fővárosban, hogy a november 4-e helyett csak 8-án érkeztek meg, mert útközben olyan nagy eső támadt, hogy Bagnál a töltés elromlott, s kése-



éjszakát töltött, mert kísérői a megyeházát biztonságosabbnak ítélték, s ott őrizték tovább.

Szeptember végén Almásy Pál gyöngyösi házába vitték át a kincseket, s azok ott is maradtak, míg november elején vissza nem térhettek Budára.

delmet szenvedtek. Emiatt elmaradt az ünnepélyes budai fogadtatás, mert az összesereglettek időközben elszéledtek.

Ballogh János: Munkács-vár története (1890), Kárpát könyvnyomda
Bertényi Iván: A magyar korona története (1986), Kossuth Kiadó

Családi ünnep

A Helytörténeti Baráti Társulat hagyományaihoz híven, megtartotta az alábbi meghívó szerint Családi ünnep rendezvényét.

Az orgona koncertről

Műsorvezető: id. Balázs Gusztáv HBT elnök. A helytörténeti Baráti Társulat elnöke a Bagi Római Katolikus Egyházközség tanácsa és a HBT nevében üdvözölte a Családi ünnep koncertjének hallgatóit:

„Társadalmunk meghatározó alkotó-egysége a Család. Ennek az alkotói-egységnek a művelésére szövetkeztünk rendezvényünkkel. Ezt kívánjuk szolgálni jelen orgona koncert keretében. A mai alkalommal ismét gyönyörködhetünk az orgona muzsika klasszikus művei megszólaltatásában, Benedek József kántor úr művészi előadásában”.

Elsőnek J. S. Bach, 539-es jegyzékszámú: d-moll Praeludiuma hangzott fel, másodikként: a 721-es jegyzék számú: Erbarm dich mein , o Herre Gott, harmadikként: az 1094-es jegyzékszámú O Jesu, wie ist dein Gestalt című mű.

J. S. Bach, 1685-ben született, 1750-ben halt meg. A Weimari zeneszerző 1714-ben már hangversenymester, majd 1723-tól haláláig a lipcsei Tamás-iskola kántora. Művei a barokk muzsika kiteljesedését lezáró alkotások. Örök értékű egyházi és világi zene.

Természetesen nem csak orgona műveket szerzett. Hangszeres zenéje felöleli

a kor zenekari kamarazenei és szólóhangszerekre írt valamennyi műfaját. A hangszeres polifónia legnagyobb mestere, a fuga legnagyobb művésze, vagyis az összhangzattan, a hangszerismeret, a hangszerelés és a technika művészi teljességét birtokolta. Erre utal a negyedikként elhangzó: Arioso (Átirat) című műve, amely hasonló zenei anyag, benne fogant megvalósítása.

A következő mű, amelynek szerzője Bloch József hegedűművész és zeneszerző – több mint száz évvel később írt – szerzeménye: Andante religioso, követte elődjének stílusát, magyar lélekre épülő hangulatát.

Bloch József (1862-ben született), már 12 évesen hangversenyzett, 1869-ben pedig az Országos magyar királyi Zeneakadémia tanára volt.

A hangverseny záró száma, Benedek József kántor úr orgonaműve: D-dur sortie. Ez a mű és megszólaltatása arról tanúskodott, hogy előadónk igencsak birtokában van az orgonaművészet mesteri gyakorlatának, hiszen napról-napra bizonyítja képességét, elkötelezettségét Bag nagyközség lakosainak szolgálatára.

Historiola Bagiensis

A Családi ünnep, az Orgona koncert után a plébánia „Apostolok szállása” közösségi termében folytatódott.

Templomunk címmel Balázs Gusztáv, újságíró, fotókiállítása fogadta az

érdeklődőket. A kiállítás mondani valóját a szerző alább olvasható írása fogalmazta meg, amelyet a 26 színes, 3 fekete-fehér kép hűen mutatott be.



Nepomuki Szent János

FOTÓ: BG

„Képek és emlékek

Bagi mindennapjainkat a római katolikus templom képe és harangjainak hangja kíséri. Az épület meghatározza a faluképet, s ahogy közeledünk a templomhoz, egyre személyesebb élmények tolnak elénk, egyházi ünnepekről. Az itt látható képek egy része erről tanúskodik.

Emlékezünk a templomot felújító mesterre is, aki több mint negyed százada végezte itt munkáját.

A falu másik oldalán Nepomuki Szent János szobra hirdeti Bag katolikus múltját.

Képsorozat idézi fel a környék legfrissebb egyházi eseményének emelkedettségét, a máriabesnyői bazilikaavatást.”

A kiállítás megnyitása előtt Papp Judit: Hazám c. gondolat-ébresztő verse hangzott el, amelyet Volter Domonkos, a Mécs László Irodalmi Kör reménysége szavalt.

A kiállítást a Helytörténeti Baráti Társulat elnöke nyitotta meg. Megerősítette, hogy a hagyományossá vált kiállítás ismét bizonyítja szükségességét, a jóra való törekvést, az érték-teremtést, az egyház, a falu közössége, a család megtartó erejét.



Balázs Mihály

FOTÓ: BG

Ezt bizonyítja a falura távolabbról is rátekintő képek sora, Szent János századokra visszatekintő - volt tó -patak melletti szobra a templom és kertje szobrai, -tornya, a - hála Istennek évente ismétlődő - úrnapi körmenet képsorozata. Különösen kiemelkedő történések ismerhetők fel, a csodálatosan színes máriabesnyői „Basilica Minor” avatásáról és a közel múltban elhunyt, falunk mesteréről, a templom tornyán külső burkolatot építő, kőműves mesterről, Balázs Mihályról.

Camino – az út

A szeretet tartja össze a világmindenséget

IX. rész

Mindenkire rábízom, mit gondol erről. Na ennyi! Leonban találok egy érdekes parkot, ahol mindenféle madár tanyázik. Ott élnek a parkban a járókelők között. A park azért persze el van kerítve, de bárkinek látogatható. A zarándokszállást nem találok a településen. Fáradt vagyok. Nem tudom, hogy írjam le, vagy egyáltalán le írjam-e azt az egy órát, amelyet a következő szállást keresve átéltem. Óriási szél fúj a szállásom előtti 5-6 kilométeren.



Az egész nap vagy városon keresztül mentem, vagy autóút mellett. A szelet néha kamionok még fel is erősítették. Volt, persze aki dudálva integetett. Én is integettem. Erőtadtunk egymásnak. Szükség is volt rá néha, mivel volt, amikor elhagyott a türelmem és az erőm. Káromkodtam, nevettem, mint egy örült a semmi közepén. (Igaz ittam is egy kis vino tintót = vörösbor, ami miatt könnyebbé vált az érzelmkinyilvánítás.)

Igazi kísértésbe estem. Átéltam, feldolgoztam, tanultam belőle. LEGYŐZTEM! Amikor írok, akkor már a szálláson pihenek lezuhanyozva, vacsorázva, kimosva a ruháimat.

Utólag most is nevetek, persze más megfontolásból.

Mindig hinni kell!

Persze ez, és a tegnapi szálláslehetőség is erőt adott.

Ha csak akkora hitetek lesz mint a mustármag és azt mondjátok ennek az eperfának hogy szakadj ki tövestől és verj gyökeret a tengerben, bizony megcselekszi nektek!”

(Lukács evangélista)

Leírtam pár helyen a varjuféléket. Mindig találkozom velük az utamon.

Villadangos del Paramoba (szálláshely) érve a ház előtt csapatostul, rengetegen kárognak. Mintha itt lenne, ide gyűlt volna össze az út összes varjuféléje. Érdekes. Holnap, szerintem új fejezet kezdődik mint minden nap, de egy kicsit biztosan másabb lesz. Jó éjt! (Utólag itthon összerakva a történetet új, fontos fejezet kezdődött!)

Úti cél: Astorga. A „varjútelep” mellől indulva meg sem állok a második településig. Találkozom egy-két zarándokkal. Van, akit le hagyok, van, aki más úton megy tovább, van, aki le hagy. Ez utóbbi érdekes ember, mert kétszer jön el mellettem, de valahogy nem fogadja a köszönéseket, jókívánságokat. Ilyen is van.

Vannak biciklis zarándokok is. Általában csapatokba verődve zajos déliek, (olaszok, spanyolok) akik hozzánk képest később indulnak a szálláshelyről, (ahol lehet, mert van úgy, hogy meghatározott ideig el kell hagyni azt) de előbb is érnek a szálláshelyekre lefoglalva a mosógépet, ágyakat. Jó buli az egész, bár szerintem elég kicsinyes dolog egy pár euróért zarándokszállásokon éjszakázni, miközben a rajtuk lévő felszerelés (biciklistől) igen drága speciális cucc. Na ez persze nem minden biciklis-zarándokra jellemző, de sajnos

általános jelenség. Ezzel szemben a gyalogosok azért keményebb próbáknak vannak kitéve, de itt is akadnak zajos emberek. Így érdekes, így szép. Mindenféle nép, mindenféle emberek, sokféle viselkedéssel. És ez így is van rendjén. Hospital Puente de Orbigoba érve (10,6 kilométer) betérek egy bárba reggelizni. A reggelim szokásos: „spanyol capuccino és sajtos-paradicsomos szendvics (bocadillos). Amint betérek a bárba egyből hallani azt a számomra ismeretlen, de kellemes, lágy zenét, ami a reggelivel elfogyasztva teljessé teszi az ottlétet.

Valamiféle rendezvény és motoros találkozó van a településen. Sok motoros is betér reggelizni a zarándokokkal együtt, én azonban csak egy érdekes, kicsi, törekeny lányra figyelek. Az élményt leírtam a bártulajdonos kis füzetébe, amit minden kedves vendégnek odaadott, hogy írjunk bele egy pár sort. Jó gondolatokat közöltem. A pillanatét, amit utólag nem tudok úgy megfogalmazni, mint akkor.

Remélem, elolvassa egy pár magyar. Legalább egy. Már célt ért. A bár, a kellemes hangulatával már igen jó alapot adott arra, hogy egy kicsit meditálva egy jót reggelizzek.

Ez a keleti lány csupa rózsaszínben ott állt. Lényéből sugárzott valami nagy szeretetreméltóság. A kicsi, törekeny alakjából áradt valami figyelemreméltó.

Nem tudtam levenni róla a szemem. Nagyon alázatosan, szeretetet sugározva ragyogta be a bárt. Egy szó jutott eszembe: angyal. Angyali történetet lehetett érzékelni, látni.

Az ilyen emberek azért vannak a világon, hogy belőlünk a lehető legtöbb odafigyelést, szeretetet váltsák ki. Ők tudhatják a boldogság titkát. Szeretetük, sőt hát maga a szeretet tartja össze a világmindenséget.

AZ ANGYALOK KÖZÖTTÜNK
ÉLNEK. LÁSSÁTOK, ÉREZZÉTEK ŐKET!

ŐK HORDOZZÁK A BOLDOGSÁG
TITKÁT: A SZERETETET, AMELY
ÖSSZETARTJA A VILÁG-
MINDENSÉGET...

Nem tudom miért, (de igen: tudom miért. Azért éreztem át, mert rokonlelkek vagyunk, csak ezt az ember nem mindig érzi át) de könnyezek. Megérint a hely, a zene, és ez az angyali teremtés. Mintha látomás lenne. Igaz ez? Az lehet, mert arról beszélnek, hogy a lány süket-néma. Így járja végig a Caminot.

Olyan törekeny, olyan szeretetreméltó. Úgy néz ki, mint egy tízéves. Mondom: ANGYAL. Úgy néz ki, mint egy angyal.

Jó volt újra látni, jó volt újra érezni, jó volt újra hallani egy ilyen süket-néma lány lényét. Jó volt önmagammat is újra átélni. Az igazi énemet nagy É-vel.

Tovább haladva (még 17 kilométer van hátra a mai szakaszból) az óriási szélben inkább csak sétálgatok. Kalapomat levetem, mert a szélé lenne. Érdekes a táj 900 méter magasan. Még mindig a fennsíkon haladok. Hihetetlen, hogy a spanyolok minden talpalatnyi földet megművelnek. Amióta itt vagyok, azóta csak egyszer esett az eső. A vízhiányt csatornákkal, öntözéssel pótolják. A földjük igen gyatra termőképességű. Volt olyan hely, ahol egy szántó úgy nézett ki, mint egy több hektáron kiterített, felszántott sóder. Öklömnyi nagyságú kavicsok a vörös földben. Sok helyütt inkább erdőket telepítettek. Végül is ez itt az őshonos növényzet. Lepihenek egy ötös tölgyfa közös tövében. Ahogy Astorga közelébe érek, találkozom egy holland fiatalemberrel. Még az út elején ismertem meg, de sokat nem beszélünk, mert én nem tudok 7-8 nyelvet mint ő, és nem vagyok mindig túl beszédes. Erre emlékezhetett, mert ahogy találkoztunk örömmel köszöntünk egymásnak, sőt elindult felém, de megtorpant és ment tovább.

Kicsit bosszankodtam, többet nevettem!

Eszembe jutott a néma angyal, aki egy nyelven sem beszél, mégis sokkal többet láthat, érezhet mint mi. Mennyiszer beszélünk fölöslegesen, felszínesen: értelmetlenül. Talán ezért volt angyali ő. Egész életében egy beszéd nélküli, de mégis érzékenyebb világban él. Az érzelmek nyelvét ismeri. HALLGATÁS: BÖLCSESSÉG.

Délután Astorgában sétálgattam. A spanyol segítő egy nagyon kedves nő. Neki köszönhetem, hogy a kimosott ruháim tökéletesen megszáradtak. Egy pizza és egy frissen facsart narancslé után (zumo natural naranja) lezuhanyozom, megmosom a fogam és olvasok.

Új könyvet kezdek: JÉZUS TÖRTÉNETE II.

Az úti cél: Rabanal del Camino. A lábam újult erővel visz tovább az úton. Valahol második település környékén megállok reggelizni. Újabb ismerős arcok: a francia lány, és az olasz fiú egy párban. Már látszik belőlük, hogy nagyon egymásra találtak. A francia lány németül is tud. Elmondja hogy Matt és Caroline (a két párral még az elején találkoztam, pontosabban akkor még nem alakult ki közöttük közelebbi kapcsolat) lemaradtak, mert a fiúnak tönkrement a lába. Ő is mindig túlságosan gyors volt, túlságosan is. Kérdezik, hogy én hol hagytam a barátomat. Visszafelé mutatok, nem tudom Nándy merre járhat.

Jön még egy ismerős német, Norbertnek hívják. Ő is az asztalhoz ül. Úgy üdvözlök: hogy a magyar a Pilisből. Ismeri a Pilist! Legutóbbi beszélgetésünkben ez volt a közös pont. Járt Szentendrén, Visegrádon és a mögöttük fekvő hegyekben. Tudja, hogy egy érdekes, spirituális hely. Manapság elmondhatjuk, hogy a magyarok Szent hegye. (Erdélyben a székeleyké a Hargita) A dalai láma szerint itt van a Föld közepe, a Föld szíve, szívcsakrája (erőközpontja). Érdekes hogy Dobogókőnek hívjuk. A régiek még tudtak valamit. Persze ez egy

külön történet. Mindenesetre ezekkel a gondolatokkal haladok tovább. Őseinkre gondolok, ill. egy Pilisi táltos-dobolás dallamai csálnak ki érdekes zöngésszerű hangokat a torkomon.

„Az ősök hangja szól, óóó...”

Beborul. Lehet, nemsokára tükrök potyognak az égből, áldott apró cseppek... A távolban jobboldalt szivárványdarab. Legalább 10 kilométeres távolságig ezt látni, mindenféle tájképpel ötvözve. Úti célunk felett, Santiago felé a szivárvány a jobb-baloldali darabkákból összeáll. Csodálatos a kép, mély érzéseket vált ki.

„legyek szivárvány, melynek harmatlelkén a hit kristálylik, mint jég a vízben s delejtűs fecske-szívvvel Rád találjak!”

Jelkép is a Bibliából. Isten ígérete az özönvíz után, hogy nem bocsát több ilyen pusztító árvizet ránk, ill. szövetség, örök szövetség.

Itt a Caminón számomra a sokszínűséget, és annak szépségét fejezi ki, és összekötő kapocs, mint az út, a sokszínű és -nemzetiségű emberek, zarándokok között.

Kitűnő alberguen szállok meg. Fűtött a hálótér és van kandallóval fűtött konyhája, ami a bárba nyílik. Itt ebédelek, azután írom ezt a pár sort. Az ebéd kiválasztásában egy Pannonhalmán tanult bencés padre is segít.

Kérdezi, honnan jöttem Magyarországon belül. Kérdezem, hogy ismeri-e a premontreieket. Nem nagyon. Én bárhol vagyok, mindig beszélek róluk, Gödöllőről. Míg élek (és tovább) dolgozni fognak bennem az ott ért tapasztalások, élmények. Mindig késztetést érzek rá, hogy beszéljek Gödöllőről. Bár már Gödöllő beszél belőlem.

Az Isten áldjon örökké Ottó Atya! Persze kedvesek számomra a többiek is: Péter Atya, László Atya, Piusz Atya. Piusznak lassan SMS-t is írok, mivel 230-240 kilométerre vagyok Santiagótól. Június

6-án vagy Finisterrában leszek már, vagy pedig visszajövök Santiagoba, mivel június 7-én indul a repülőgép Rómába.

A mai nap az erőgyújtásé. 1200 méter magasan vagyunk. Holnap 1500 méter, azután leereszkedünk 400-500 méterre, és újból felmegyünk 1300 méterre. Este a bencések vesperására is elmentem. Előtte beültem a templomba, ahol egyszerűen megfogni lehetett a csendet, annyira erősnek érezte az ember. Igaz, a régi templom sokat is mondhatna...

A vesperáson találkoztam idős spanyol segítőmmel. Recsegett-ropogott a térde a templomban, ahogy mellettem ült és mozgatta. Láttam rajta, hogy fáj neki. Imádkozom érte, és majd erősen gondolok a térde regenerálódására. Nagyon megérdemli, és nemcsak azért mert segített rajtam, amikor a térdemen lévő sebet tisztítottam, és mert öreg, hanem mert egy

végtelenül szeretetreméltó ember. Teljesítménye tiszteletet parancsoló, és figyelmébe ajánlanám magunknak, fiataloknak. Persze nem csak teljesítménye, hanem a közvetlensége és a segítőkészsége miatt is. Jó, jó emberekkel találkozni. A felesége is ilyen. Fantasztikus a közöttük látható harmónia, szeretet.

Most rajtam a sor, hogy erőt adjak neki. Ha még találkozunk, lehet, hogy neki adom a Medjugorjei keresztet és a rajta lévő kis érmét, amit Ancikától (Fényi Ottó Atya húga) kaptam, hogy vegyem elő és szorítsam hittel kezembe, ha majd bajban vagyok. Nekem segített, lehet neki is fog.

Hideg van itt mint Erdélyben. Fúj a szél, és bármikor eshet itt a felhők között. Fűtenek a szálláson is.

Csak medve nincs még...

Kaló István

Tevékenységi tervünk éves teljesítéséről

BAGI NÉPFŐISKOLA hamarosan a 2008. évi programját, azaz a XVII. évfolyamát zárja. Az előadások sora a tavaszi félévben a következő témakörökre épült:

Falufejlesztési kezdeményezések
 Szociális szövetkezés
 EL CAMINO – Az út
 Költségvetés
 Munkahelyteremtés
 Érdekérvényesítés
 Védelemre érdemes emlékhelyek
 Eu pályázatok és a felnőttképzés.
 Tavaszi félévzáró
 Őszi félév:
 Falufejlesztés irányjai
 Életmód településünkön
 Fenntartható életmód I.
 Fenntartható életmód II.
 A termőföld védelme
 Az egyén és a kis közösségek
 Közmeghallgatás
 Esélyt adunk

A Falufejlesztési Kör (az együttes előadásokon túl), éves, havonta, rendszeresen tartott foglalkozásain szerepelt még:

A HBT éves tevékenységi terve és költségvetése
 Falufejlesztés külterületen
 Falufejlesztés, faluszépítés
 Bagi szőlők
 Az egyén és a kis közösségek.

Tevékenységi tervünk valóra váltása továbbra is eleget tett nemzeti ünnepeinkre vállalt megemlékezéseink szerény teljesítésének.

Szerveztük és részt vettünk – Ferenc Atya vezetésével - a máriabesnyői búcsúban. Megtartottuk a Piros Pünkösdi Rózsa és a Családi ünnep című rendezvényeinket. Új hagyományt teremtő rendezvényünk „A Galgaparti mesék” nagy sikerrel zárult. Tapasztalataink birtokában - reméljük – a folytatása is sikeres lesz.

BaGi

Fejezetek az Aszódi Petőfi Gimnázium életéből

Az aszódi evangélikus algimnázium 1863 és 1912 között a mai Petőfi Múzeum épületébe működött. Vallásfelekezetre való tekintet nélkül tanulhattak itt a Galga mente diákjai. 1925 –ben például 256 római katolikus és 47 izraelita a beiratkozott diákok száma. A tandíj nem volt magas, ezért a jobb módú parasztcsaládok és iparosok gyermekei is egyre növekvő számban jelentkeztek felvételre. Az algimnázium 1913-tól 191-ig fokozatosan 8 osztályos gimnáziummá fejlődött, majd 1924-től francia nyelvet is oktató reálgimnáziummá alakult át. A kis alapterületű termekben 40 – 50 diák is bezúfolódott, ezért időszerűvé vált egy új gimnázium megépítése. Az új gimnázium megépítése 1929-ben indult. 1931. október 11-én megtörtént az új kétemeletes épület ünnepélyes felavatása. A régi gimnázium internátusként működött tovább.

Az 1938 – 39. iskolai év rövid története:

Fontos esemény volt a gimnázium életében a Petőfi szobor felavatási ünnepsége 1939. május 21-én. A szobor Morzsa – Morhardt Gyula szobrászművész, aszódi öregdiák alkotása.

Az ünnepély délelőtt 10 órakor kezdődött. A megjelent vendégeket Dr. Vitéz Czanik Géza járási főszolgabíró üdvözölte. Jelen voltak többek között: báró Radvánszky Albert egyetemes egyházi és iskolai felügyelő, a Petőfi Társaság tagjai, a helybeli magyar királyi I. sz. tábori tüzérsztyály tiszti küldöttsége, az aszódi frontharcosok, vitézek, levante és cserkészcsapatok. A felavatott gimnáziumot Nagy Imre gimnáziumi igazgató vette át.

Sokan helyeztek koszorút a szobor talpazatára, özv. gróf Rádai Gedeonné pedig koszorút küldött. A szobor megalkotását Bag község 50 pengő pénzadománnyal támogatta. Az adományozók között szerepelt Bálint Sándor bagi lakos is.

A tanév során Bagról bejáró tanulók száma 22 volt, ez összehasonlítva magasabb szám, mint a környező falvaké (Pl. Kartal 6 fő, Galgahévíz 2 fő, Tura 17 fő). A tandíj minden tanulóra nézve vallásfelekezeti különbség nélkül 90 pengő volt, a beíratási díj pedig 25 pengő. A beiratkozott tanulók létszáma 391 volt.

A tanulók természetrajzi kiránduláson vettek részt, meglátogatták Csintoványt, a bagi turbina malmot és a halastavat. A Petőfi Sportkör labdarúgó csapata győzött a Bagi SE I. csapata ellen Bagon: 5:2 (4: 0).

Október 17-én rövid szenvedés után meghalt Gergely János kistanuló, akinek temetésén Jancsik Mihály osztályfőnök vezetésével megjelentek osztálytársai is.

Az aszódi Hangya Szövetkezet 10 pengő értékű üzletrészkönyvecskét adományozott a jó előmenetelű tanulók jutalmazására. A bagi tanulók közül a következők kapták:

Palya Anta V. osztályos tanuló,
Reisinger Pál VII. osztályos tanuló,
Palya Mihály VIII. osztályos tanuló.

Könyvjutalmat kapott a Petőfi Önképzőkör adományából kiváló önképzőköri munkásságáért Palya Antal, aki az önképzőkör pénztárosa volt. Az V. osztályban egyedül ő volt kitűnő tanuló, minden osztályzata 1-es volt.

Horthy Miklós ösztöndíjat az iskolai év folyamán egy tanuló kapott (200 pengő).

A tanári testület tagja volt több híres tanár: Zalán Frigyes, Nyíry Sándor, Dr. Czirbusz Endre.

A költő Petőfi szava messzire hangzik, eljut minden magyarhoz, megtanítja az ifjúságot a magyar föld, és az ezeréves magyar haza szeretetére.

Dr. Katona Miklós
Kartal